

7. Иванова Л. П. Стили языка и стили речи в их соотношении / Л. П. Иванова // Стилистика текста в коммуникативном аспекте : межвуз. сб. науч. тр. – Пермь : Изд-во Пермского гос. ун-та, 1987. – С. 5358.
8. Кожина М. Н. Стилистика русского языка / Маргарита Николаевна Кожина. – М. : Просвещение, 1993. – 224 с.
9. Кульгав М. П. Основные стилевые черты и синтаксические средства их реализации в современной немецкой научно-технической речи : автореф. дис. на соискание науч. степ. канд. филол. наук : спец. 10.02.04 "Германские языки" / М. П. Кульгав. – М., 1964. – 26 с.
10. Кухаренко В. А. Интерпретация текста : учеб. пособ. для студ. пед. ин-тов / В. А. Кухаренко. – 2-е изд., перераб. – М. : Просвещение, 1988. – 192 с.
11. Лотман Ю. М. О поэтах и поэзии : анализ поэтического текста / Ю. М. Лотман. – СПб., 1996. – 846 с.
12. Непийвода Н. Ф. Мова української науково-технічної літератури (функціонально-стилістичний аспект) / Н. Ф. Непийвода. – К. : Міжнародна фінансова агенція, 1997. – 303 с.
13. Новиков А. И. Текст и его смысловые доминанты / А.И. Новиков под ред. Н. В. Васильевой, Н. М. Нестеровой, Н. П. Пешковой. – М. : Институт языкознания РАН, 2007. – 224 с.
14. Новиков Л. А. Язык и художественное познание : Методологические заметки об эстетическом освещении действительности Л.А. Новиков // Методология лингвистики и аспекты изучения языка. – М., 1988. – 181 с.
15. Томашевский Б. В. Стилистика : учеб. пособ. / Б. В. Томашевский. – 2-е изд. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1983. – 288 с.
16. Ухтомский А. А. Доминанта / А. А. Ухтомский. – СПб. : Питер 2002. – 448 с.
17. Шкловский В. Б. Новелла тайн / В. Б. Шкловский // Хрестоматия по теоретическому литературоведению. – Тарту, 1976. – Вып. 1. – С.107–128.
18. Щерба Л.В. Фонетика французского языка / Лев Владимирович Щерба. – М. : Изд-во иностр. лит., 1957. – 311 с.
19. Эйхенбаум Б. М. О поэзии / Б. М. О поэзии. – Л. : Советский писатель, 1969. – 552 с.
20. Якобсон Р. О. Доминанта / Р. О. Якобсон; пер. И. Чернова // Хрестоматия по теоретическому литературоведению. – Тарту, 1976. – Вып. 1. – Т. 1. – С. 56–63.

УДК 811. 124.' 02' 25

Савула А. М. (Львів)

ПІДСИЛЮВАЛЬНІ АНАЛІТИЧНІ КОНСТРУКЦІЇ ІНТЕНСИВ + ПРИКМЕТНИК У ТВОРАХ ГОРАЦІЯ ТА ОВІДІЯ

Пояснено природу аналітичних конструкцій як явища. Схарактеризовано структуру підсилювальних конструкцій інтенсив (прислівник) + прикметник. Розглянуто лексико-синтаксичні засоби вираження інтенсивності атрибутивної ознаки у творах Горация та Овідія. Визначено та схарактеризовано особливості кожного зі ступенів інтенсивності.

Ключові слова: аналітичні конструкції, підсилювальна конструкція інтенсив (прислівник) + прикметник, чисті та відтінкові інтенсиви, малий, неповний, приблизний, достатній, великий, надмірний ступені інтенсивності ознаки, синоніми елатива, суб'єктивна та об'єктивна інтенсивність.

Дано роз'яснення природи аналітичних конструкцій як явлення. Охарактеризована структура усилювательных конструкций интенсив (наречие) + имя прилагательное. Рассмотрены лексико-синтаксические средства выражения интенсивности атрибутивного признака в сочинениях Горация и Овидия. Определены и охарактеризованы особенности каждой из степеней интенсивности.

Ключевые слова: аналитические конструкции, усилювательная конструкция интенсив (наречие) + имя прилагательное, чистые и оттеночные интенсивы, малая, неполная, приблизительная, достаточная, большая, надмерная степени интенсивности признака, синонимы элатива, субъективная и объективная интенсивность.

The nature of analytical constructions is explained as a phenomenon in general. The structure of intensifying constructions of intensive (adverb) + adjective is characterized. Lexical and syntactical means of expression of attributive feature intensity in works by Horace and Ovidius are considered. Features of each degree of intensity are identified and characterized.

Key words: analytical constructions, intensifying construction of intensive (adverb) + adjective, absolute and tinted intensives, small, incomplete, approximate, sufficient, major, excessive degrees of feature intensity, synonyms of an elative, subjective and objective intensity.

Під час розгляду абсолютних (безвідносних щодо порівняння) засобів вираження інтенсивності атрибутивної ознаки у латинській мові найбільш різноманітні лексико-синтаксичні підсилювальні конструкції, оскільки вони можуть виражати всі ступені інтенсивності атрибутивної ознаки. Такі конструкції аналітичні й складаються з двох компонентів: прикметника (рідко діеприкметника), другого компонента, який виражає якісну характеристику або оцінку предмета, та прислівника (або інтенсива), першого компонента, що залежить від нього, відіграє роль підсилювального форманта і є кількісно-оцінювальним визначником ступеня якості [2,

с. 98–99]. Аналітичними конструкціями найчастіше називають сполучення слів – службового і повнозначного, де службове слово, самостійно або разом з афіксом повнозначного виражає граматичне значення повнозначного слова й усієї конструкції загалом [9, с. 86]. М. М. Гухман трактує аналітичні конструкції як «стійкі нерозкладні сполучення часткового і повного слова» («часткове» – службове за П. П. Фортунатовим), оскільки їм притаманні лексична і граматична цілісність [3, с. 54]. Російські дослідники М. М. Прокопович і В. М. Шаталова називають підсилювальну аналітичну конструкцію інтенсив + прикметник ад'єктивним словосполученням [10, с. 3; 8, с. 2]. Така класифікація неповна і неточна, оскільки аналітичні форми, на відміну від звичайних словосполучень, складаються з часткового і повного слова, тоді як під поняттям «словосполучення» розуміється зазвичай поєднання двох або більше повнозначних слів. Дослідник О. І. Москальська зазначає, що зберігаючи внутрішню структуру словосполучення, аналітичні форми функціонально і за значенням не відрізняються від простих (синтетичних) форм [5, с. 87–88]. Інакше кажучи, як компонент аналітичної конструкції, службове слово за своєю граматичною функцією еквівалентне словозмінній морфемі. Аналітична конструкція є еквівалентом відповідного повнозначного слова (синтетичної форми), що входить до системи його словозміни або парадигми [9, с. 87]. Наприклад: аналітична форма *tam bonus* = синтетичній *optimus*, або *ita brevis* = *perbrevis*. Через це аналітичні конструкції пов'язані з вільними словосполученнями і з граматично спрямованими словосполученнями лише генетично.

Прислівник має два сектори функціонування: власне-прислівниковий сектор, який ґрунтується на часових, причинних, цільових, допустових і семантико-синтаксичних відношеннях і становить конденсат підрядної частини складнопідрядного речення, і атрибутивний сектор, що є «передприкметниковим» ступенем функціонування прислівника та будується за моделлю прикметника. Власне-прислівниковий сектор є, по суті, єдиною сферою функціонування прислівника, що відбиває специфіку прислівника як частини мови. Атрибутивний сектор прислівника характерний для підсилювальних аналітичних конструкцій [1, с. 246].

Розглядаючи та аналізуючи аналітичні підсилювальні конструкції в творах Овідія і Горация, виявляємо, що тут прислівники будуть називати ознаку стану, якості (ознаку ознаки), означатимуть ступінь або міру вияву ознаки. Тому не всі прислівники за своєю природою можуть поєднуватися з прикметниками.

У творах згаданих авторів підсилювальні конструкції містять такі прислівники за лексико-граматичними розрядами:

- 1) кількісні: *ita, mediocriter, multo, multum, nimium, paulum, paene, praecipue*;
- 2) кількісно-вказівний: *tam*;
- 3) кількісно-якісний: *penitus*;
- 4) якісно-означальні: *bene, graviter, male, tacite, turpiter*;
- 5) часовий: *semper*.

Слід зазначити, що конструкція інтенсив + прикметник характеризується граматичною спрямованістю, тобто містить загальне значення ступеня ознаки безвідносно щодо порівняння. Це значення абсолютного ступеня інтенсивності всередині підсилювальних конструкцій набуває різних нюансів залежно від семантики його компонентів [2, с. 98–99]. Так, кількісні, кількісно-якісний, кількісно-вказівний прислівники підсилюють прикметник, означуючи його ступінь або міру інтенсивності. М. М. Прокопович писав, що при поєднанні кількісних прислівників із прикметниками констатується не просто наявність в того чи іншого предмета певної якісної ознаки, а виражається ступінь і міра, які у ньому присутні. Інакше кажучи, такі залежні слова доповнюють ознаку, вказуючи на ступінь ознаки. Кількісні прислівники виступають як загальні виразники ступеня якісної ознаки прикметника і не отримують додаткової якісної характеристики [8, с. 40–42]. Якісно-означальні прислівники позначають прикметник своєю мірою якісної ознаки (напр., високою, малою, достатньою). Коли якісно-означальні прислівники позначають інтенсивний процес розвитку властивості, то вони переходять у розряд кількісно-якісних прислівників [8, с. 50]. М. М. Прокопович вказує, що при якісних прислівниках ознака прикметника уточнюється шляхом приєднання до нього додаткової характеристики, вираженої залежним словом-прислівником [8, с. 16]. До того ж серед підсилювальних прислівників слід розрізняти такі інтенсиви, які, сполучаючись з прикметниками, вказують на різні ступені інтенсивності ознаки, не приносячи жодних додаткових значень – чисті інтенсиви. Відтінковими інтенсивами в нашому випадку є часові прислівники, які виражають непряму інтенсивність з відтінком темпоральності. При такому інтенсиві ознака прикметника уточнюється вказівкою на час існування, на час, коли проявляється, має силу ця ознака [8, с. 63].

Щоб повніше схарактеризувати підсилювальні аналітичні конструкції, розглянемо їх за ступенями інтенсивності на прикладах із творів.

Малий ступінь інтенсивності ознаки у творах названих авторів трапляється п'ять разів: тричі у Горация, двічі в Овідія. У цих прикладах прислівникові інтенсиви не повторюються.

Num pavor et rerum mediocriter utilium spes (Н. Epist. I, 18, 99). – А тепер страх і надія на мало корисні діла.

Quis te, male sanum, iubebat // invitum nostro ponere membra toro? (Ovid. Amor. III, 7, 77–78) – Хто ж тебе, погано (слабо) здорового, змушував проти волі на ложе лягати?

Et tacite peragens Iene Melanthus iter (Ovid. Epist. ex p. IV, 10, 54) – Мелант, який тихо прокладає повільний шлях.

У всіх трьох реченнях є якісно-означальні прислівники, які своєю малою ознакою за природою позначають означення, надають їм малого ступеня інтенсивності. В третьому випадку в ролі означення виступає *participium praesentis activi*.

В наступних двох прикладах із Горацийових творів малий ступінь інтенсивності утворений за допомогою заперечення:

Modus agri non ita magnus... (Н. Serm. II, 6, 1) – Не настільки велика частка поля...

Non tibi parvum // ingenium, non incultum est et turpiter hirtum (Н. Epist. I, 3, 21–22) – Не малий в тебе талант, не запушений він є, і не ганебно грубий.

В цих прикладах обидві підсилювальні конструкції без заперечних часток виражали б елативний ступінь інтенсивності. Заперечення ж трансформує елативний ступінь в антонімізований ступінь, тобто малий.

Слід зауважити, що у всіх прикладах інтенсивність об'єктивна, тобто без емоційного суб'єктивного супроводу.

Приклади з неповним ступенем інтенсивності ознаки виявлено в Горація лише двічі.

Præcipue sanus, nisi cum pitvita molesta est (Н. Epist. I, 1, 108). – Переважно здоровий, якщо б не нежить надокучлива.

Intererit satyris paulum pudibunda protervis (Н. Art. Poet. 233). – Дещо скромною вона промайне між зухвалими сатирами.

У цих прикладах інтенсивність також об'єктивна, без емоційного суб'єктивного відтінку. Тут кількісні прислівники paulum, præcipue підсилюють означення, надаючи їм неповних ступенів інтенсивності.

Вірші з приблизним ступенем інтенсивності ознаки трапляються тричі і лише в Овідія.

Vix sumptae Musa tabellae // inponuit pigras raene coacta manus. (Ovid. Epist. ex p. IV, 2, 27–28). – Знехотя, майже змушена, муза приклалася повільними руками до взятої дошки.

Haec igitur regio, magni raene ultima mundi (Ovid. Trist. IV, 4, 83). – Отож цей край майже останній у великому світі.

Тут двічі повторювальний прислівник raene підсилює в обох випадках означення приблизним ступенем інтенсивності.

В наступному прикладі приблизний ступінь інтенсивності утворений за допомогою заперечення.

Nec quae sulphureis ardet fornacibus Aethne // igneae semper erit, neque enim fuit igneae semper (Ovid. Met. XV, 340–341). І– Етна, яка палає сірчаними горнилами, не завжди буде вогняною, бо ж і не завжди вогняною була.

В цьому прикладі двічі повторювальна конструкція nec/neque igneae semper без заперечних часток виражала б елативний ступінь інтенсивності з відтінком темпоральності, адже semper є відтінковим інтенсивом (природу відтінкових інтенсивів пояснимо нижче). Заперечення ж трансформує елативний ступінь, надаючи прикметнику неоднозначної міри, тобто перетворює на приблизний ступінь інтенсивності ознаки. Слід зауважити, що у всіх прикладах інтенсивність також об'єктивна, тобто без емоційного суб'єктивного супроводу.

Надмірний ступінь інтенсивності ознаки виявлено тричі й лише в Горація. У двох випадках з них надмірний ступінь утворений шляхом додавання кількісного прислівника multo до прикметників у формі абсолютного суперлатива, тобто елатива.

Postera lux oritur multo gratissima (Н. Serm. I, 5, 39). – Світанок наступного дня зійшов надзвичайно приємним (дуже-дуже приємним). У цьому вірші наявна емоційна оцінка автора, тобто суб'єктивна інтенсивність для підсилення образу вірша.

Danda est ellebori multo pars maxima avaris (Н. Serm. II, 3, 82). – Скупим слід дати дуже превелику кількість чемериці.

У третьому прикладі надмірний ступінь утворений звичайно, шляхом додавання кількісного прислівника nimium, який уже за своєю семантикою містить значення надлишкової міри, до прикметника у нульовому (нейтральному) ступені.

Et voltus nimium lubricus adspici (Н. Carm. I, 19, 8). – І погляд надто спокусливий, коли дивиться.

Найчастіше вживані підсилювальні конструкції, які виражають елативний (високий, великий) ступінь інтенсивності ознаки. Таких прикладів виявлено 38: десять у Горація, 28 в Овідія. Трапляються випадки з використанням як об'єктивної, так і суб'єктивної інтенсивності. Такі конструкції виконують також дві функції, як і елатив: 1) підсилювальну; 2) граничну, тобто таку, яка показує найвищу можливу міру. Функція залежить від семантики підсилювального компонента.

Latonaque supremo // dilectam penitus Iovi (Н. Carm. I, 21, 3–4). – І Латону (вславляйте) всевишньому Зевсу, улюблену від усього серця.

У цих рядках аналітична конструкція виражає граничну функцію елатива, тобто любові більшої інтенсивності, ніж від усього серця. *Від усього серця* можна перекладати на повну силу, *максимально*.

Qui nunc te fruitur credulus aurea, // qui semper vacuam, semper amabilem sperat (Н. Carm. I, 5, 9–11). – Хто ж тепер, легковірний, насолоджується тобою золотою, хто завжди надіється на тебе самотню, завжди люб'язну.

Sperem iuvat amplecti, quae non iuvat inrita semper (Ovid. Epist. ex p. III, 7, 21). – Приємно плекати надію, але неприємно ту, яка завжди марна.

У першому прикладі прикметники vacuus, amabilis, поєднані з часовим прислівником semper, слід розуміти і перекладати як *дуже самотню*, *дуже люб'язну*, тобто таку, яка завжди самотня, самотня понад усе, і таку, яка навчилася бути постійно люб'язною. Отож у вірші наявний елативний ступінь інтенсивності з часовим відтінком. Аналогічна ситуація і в другому прикладі. Прикладів з відтінковими інтенсивами на позначення високого ступеня у поетів виявлено вісім разів (по чотири в обох авторів).

Доволі часто у творах Овідія вжитий кількісний прислівник tam, який трапляється 20 разів, а у Горація лише раз.

Invida vestis eras, quae tam bona crura tegebas (Ovid. Amor. III, 2, 27). – Ти заздрісний одягу був, що ховав настільки гарні литки. В цьому прикладі використана суб'єктивна інтенсивність з відтінком підсилення, вихвалання.

В наступному вірші елативний ступінь підсилений антитезою з допомогою прикметників *ніжний* ↔ *незламний*.

Sed fuit in tenera tam dura superbia (Ovid. Met. III, 354). – Проте була у ніжній красі така (дуже) незламна гордість.

Ergo ego sustinui, toribus tam saepe repulsus (Ovid. Amor. III, 11a, 9). – Отож я витримав, коли був настільки (дуже) часто з порога прогнаний.

У цьому прикладі аналітична підсилювальна конструкція цікава тим, що першим компонентом виступають одразу два інтенсиви: кількісний прислівник *tam* та часовий *sempre*, які залежні один від одного рівною мірою і створюють одне смислове ціле. Окремо одне від одного вони б надавали прикметнику іншого ступеня інтенсивності.

Окрім кількісних прислівників, елативний ступінь виявлений у авторів у поєднанні прикметників з якісно-означальними прислівниками: *bene*, *graviter*, *turpiter*.

Отже, аналітичні підсилювальні конструкції є багатими і зручними лексико-синтаксичними засобами вираження різних ступенів інтенсивності атрибутивної ознаки, адже від семантики змінного підсилювального компонента залежить ступінь атрибутивної ознаки. Аналітична конструкція інтенсив + прикметник характеризується такими ознаками: а) узагальненим значенням головного слова; б) зміною семантики цього слова, аж до повної його десемантизації; в) активною валентністю допоміжного слова; г) граматичною та лексичною ідіоматичністю, тобто злиттям допоміжного слова з основним. У Горация та Овідія трапляються приклади на вираження малого, неповного, приблизного ступеня інтенсивності ознаки. Їх доволі небагато, і всі вони виражають лише об'єктивну інтенсивність. Достатнього ступеня інтенсивності ознаки в авторів не знайдено. Елативний і надмірний ступені можуть виражати як об'єктивну, так і суб'єктивну інтенсивність. Елативного ступеня виявлено набагато більше. Крім того, елативний ступінь найчастіше трапляється, коли виражає різноманітні смислові відтінки: граничність, винятковість, емоційну оцінку, відтінок надзвичайності. До того ж підсилювальні конструкції, які виражають елативний ступінь інтенсивності, є синонімами елатива, особливими синтаксичними паралелями до нього.

Умовні скорочення творів Горация

Art. poet. — De arte poetica

Carm. — Carmina

Epist. — Epistulae

Serm. — Sermones

Умовні скорочення творів Овідія

Amor. — Amores

Epist. ex p. — Epistulae ex ponto

Met. — Metamorphoseon libri XV

Trist. — Tristia

Список використаної літератури

1. Вихованець І. Р. Частини мови в семантико-граматичному аспекті / І. Р. Вихованець. – К. : Наукова думка, 1988. – 254 с.
2. Воробйова Л. В. Структурно-семантичний аналіз підсилювальних конструкцій (інтенсив + прикметник) у сучасній французькій мові / Л. В. Воробйова // Іноземна філологія. – 1968. – Вип. 16. – С. 98–104.
3. Гухман М. М. Глагольные аналитические конструкции как особый тип сочетаний частичного или полного слова / М. М. Гухман // Вопросы грамматического строя. – Москва, 1955. – 172 с.
4. Зубков М. Г. Українська мова: універсальний довідник / М. Г. Зубков. – Харків : Школа, 2005. – С. 260–261.
5. Москальская О. И. Устойчивые словосочетания с грамматической направленностью / О. И. Москальская // Вопросы языкознания. – 1961. – Вып. 5. – 161 с.
6. Оліщук Р. Л. Вживання прислівників при ад'єктивованих дієприкметниках (на матеріалі мови Плавта, Цезаря, Плінія Молодшого) / Р. Л. Оліщук // Іноземна філологія. – 1982. – Вип. 65. – С. 46–52.
7. Пешковский А. М. Русский синтаксис в научном освещении / А. М. Пешковский. – М., 1956. — С. 101.
8. Прокопович Н. Н. Сочетание наречий с именами прилагательными в современном русском языке / Н. Н. Прокопович. – М., 1962. – 76 с.
9. Шаповал К. Аналітизм у системі відіменних локативних прийменників із семантикою глибина / К. Шаповал // Філологічні науки. – 2011. – Вип. 1. – С. 86–91.
10. Шаталова В. М. Ад'єктивні словосочетания, выражающие количественно-определяющие отношения (О синтаксических средствах выражения степени качества в современном русском языке) : автореф. дис. ... канд. филол. наук / В. М. Шаталова. – М., 1967. – 18 с.

Джерела

1. Horatius. Opera. – Lipsiae: Teubner, 1959. –XX, 378 p.
2. Ovidii Nasonis Metamorphoses [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.hs-augsburg.de/~Harsch/Chronologia/Lsante01/Ovidius/ovi_me00.html
3. Ovide. Pontiques [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.hs-augsburg.de/~Harsch/Chronologia/Lsante01/Ovidius/ovi_po00.html.
4. Ovid. Works, vol. I [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.hs-augsburg.de/~Harsch/Chronologia/Lsante01/Ovidius/ovi_amo0.html.

5. Ovid. Works, vol.II [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.hs-augsburg.de/~Harsch/Chronologia/Lsante01/Ovidius/ovi_ars0.html.

6. P. Ovidius Naso. Tristia [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.hs-augsburg.de/~Harsch/Chronologia/Lsante01/Ovidius/ovi_tr0.html.

УДК 811.11+004.773

Самаріна В.В. (Харків)

ПРЕЦЕДЕНТНІ ВЛАСНІ НАЗВИ В СОЦІАЛЬНІЙ МЕРЕЖІ ТВІТТЕР

Розглянуто прецедентні власні назви, проаналізовано їх семантичні та функціональні характеристики у Твіттері. Показано, що прецедентні власні назви здатні виступати як засіб об'єднання та організації тексту, їх використання сприяє залученню уваги реципієнта до форми тексту.

Ключові слова: Твіттер, прецедентні власні назви, антропонім, хремотонім, хрононім, прецедентний ономастикон з денотатами з віртуального простору

Рассмотрены прецедентные имена собственные, проанализированы их семантические и функциональные характеристики в Твиттере. Показано, что прецедентные имена собственные способны выступать как средства объединения и организации текста. Их использование способствует привлечению внимания реципиента к форме текста.

Ключевые слова: Твиттер, прецедентные имена собственные, антропоним, хремотоним, хрононим, прецедентный ономастикон с денотатами из виртуального пространства

The paper focuses on the precedent proper names and analyses their semantic and functional characteristics in Twitter. The precedent names can be means of association and organization of the text. The usage of the precedent names helps to attract the attention of the recipient to the form of the text.

Key words: Twitter, precedent proper names, anthroponym, hrematonym, hrononym, precedent onomasticon with imaginary denotats

Новий вид комунікації, що отримав назву комп'ютерно-опосередкованої комунікації, увійшов в активний науковий обіг у 90-х роках ХХ сторіччя та відразу ж привернув увагу багатьох вітчизняних і закордонних учених-лінгвістів (О.І. Горошко, Л.Ф. Компанцева, О.В. Лутовінова, Д. Крістал, С. Херінг та ін.) [5; 6; 12; 13; 16; 17].

Виникнення нового виду комунікації призвело також і до появи мови, що обслуговує дану сферу спілкування. Дослідженням її функціонування займається нова галузь мовознавства – інтернет-лінгвістика. Одним з її напрямків стало віртуальне жанрознавство, завданням якого є опис інтернет-жанрів [6, с. 107]. Приклад одного з нових інтернет-жанрів – твіттинг – інтернет-жанр, що забезпечує спілкування за допомогою інтернет-сервісу Твіттер.

Історія вивчення власних назв та наявність різних трактувань опису цього мовного феномену, відображених у працях вітчизняних і зарубіжних лінгвістів, свідчить про складність і суперечливість даного явища, що саме по собі стимулює подальше вивчення власної назви, в тому числі, і в рамках Твіттеру. Так, питання про комунікативний статус власної назви, про сприйняття власної назви мовною особистістю адресата (читача, одержувача або споживача) як учасника, задіяного, наприклад, у комунікативних актах соціально-інституційної комунікації, практично не розглядалися мовознавцями.

Розвиток інтернет-комунікації зумовив широке використання власних назв. Так, В.І. Супрун підкреслює, що вся інформація у мережі інтернет будується на ономастичній осі. Власними назвами пронизано всі тексти, ними є назви частин та одиниць, що функціонують усередині Мережі [14, с. 55].

Об'єкт дослідження – прецедентні власні назви. **Предмет** дослідження становлять їх семантичні та функціональні характеристики у твіттингу.

Мета роботи полягає в моделюванні значення, описі механізму семантичних перетворень прецедентних власних назв у твіттингу. Поставлена мета конкретизована в таких **завданнях**: визначити склад прецедентного ономастичного простору твіттингу; виявити семантичну структуру прецедентних власних назв у залежності від їх класу; з'ясувати функції прецедентних власних назв у твіттингу.

Твіттер – це соціальна мережа, онлайн сервіс, що дозволяє користувачам відправляти короткі (до 140 символів) текстові замітки, використовуючи веб-інтерфейс, SMS, служби миттєвих повідомлень [15, с. 21]. Завдяки своєму комунікативному дизайну, функціональності, високій оперативності соціальний сервіс Твіттер популярний не тільки у сфері міжособистісного спілкування, він також широко використовується в освіті, бізнесі, політиці, рекламі. Однак дослідження лінгвістичної літератури показало, що Твіттеру, одному з найбільш популярних сервісів інтернету, через його відносну новизну присвячено не так багато праць. Особливо це стосується опису мовностилістичних особливостей, що й пояснює актуальність нашого дослідження.

Для того, щоб дати комплексну характеристику твіттингу як нового інтернет-жанру, використовується модель опису інтернет-жанрів, яка об'єднала в собі опис усіх аспектів жанру, важливих для його функціонування – його прагматичні, медійні, структурно-семантичні та мовні параметри [6, с. 108].